

politiet og andre indsatsgrupper, at narkotika-kriminaliteten i Danmark og Vesteuropa i dag er fuldstændig ude af kontrol. Priserne på narko har ikke været så lave mange år, hvis overhovedet nogen sinde, og det har gjort, at misbrugsproblemet er enormt stort, fordi selv helt unge mennesker, som er de allermest sårbare, og som måske risikerer at få smadret hele deres liv, bliver præsenteret for de her stoffer.

Vi ser det på andre områder inden for den internationale kriminalitet: trafficking, kvindehandel. Det er en af de mest modbydelige nyskabelser – hvis man kan kalde det en nyskabelse, det kan man vist desværre nok ikke – eller i hvert fald et af de mest modbydelige fakta, vi er nødt til at forholde os til anno 2008.

I sig selv synes jeg, det er bemærkelsesværdigt, faktisk beklageligt, at man forsøger at argumentere imod det her forslag ved at sige: Nu lever vi i en moderne tid, og i en moderne tid hører grænsekontrol ikke til. Den fornuftige, ikke-narcissistiske og ikke-selvselvskende argumentation ville være: Vi lever i en moderne tid, og derfor har borgerne krav på relevante og effektive løsninger.

Allerede ved spørgsmålet om effektivitet falder argumentationen hos de partier, der siger nej til det her forslag, fuldstændig fra hinanden. For dette spørgsmål er jo ikke et enten-eller, men et både-og. Der er intet, der forhindrer os i at sige, at internationalt samarbejde blandt politimyndigheder er en god ting, at udveksling af oplysninger mellem politimyndigheder og andre myndigheder er en god ting, og så derefter sige, at grænsekontrol dermed også er en dårlig ting. De to ting er ganske enkelt ikke indbyrdes modstridende.

Selv før Schengenaftalen trådte i kraft, havde vi et samarbejde blandt politimyndigheder; det synes jeg og Dansk Folkeparti er en god idé. Vi synes, det er fint, at man udveksler informationer, men vi synes også, det er godt, at man har et værn, som hedder en grænsekontrol, der måske ikke nødvendigvis fanger alle de kriminelle, opdager alle de illegale smuglingsforsøg, der finder sted, men som dog fanger nogen. Og man kan jo sætte spørgsmålstejn ved, at hvis det er sådan, at grænsekontrol overhovedet ingen betydning har for noget som helst, at hvis det er tolt nytteløst og nærmest spild af penge, hvorfor det så er, at man i EU gør alt for at beskytte den ydre grænse. Hvorfor synes man så, det er afgørende vigtigt, hvis det er sådan, at det bare er samarbejdet mellem politimyndigheder, som er

det afgørende for at finde frem til bagmændene bag trafficking, bagmændene bag narkokriminalitet? Hvorfor gør man så alt for at bevogte den østeuropæiske grænse, grænsen mod Rusland, Georgien og en lang række andre ikke-EU-medlemslande?

Argumenterne holder ikke, og det er, fordi det er ideologi, der bliver prøvet imod virkeligheden. Virkeligheden er, at Schengenaftalen på en række områder, når det kommer til samarbejdet mellem politimyndigheder, har ført til et fornuftigt resultat, men på en lang række andre områder – her særligt, når det handler om nedlæggelsen af grænsekontrollen – har været katastrofal og har konsekvenser for retssikkerheden i Danmark.

Kl. 15:52

Et tredje område – ud over narkokriminaliteten og trafficking – er selvfølgelig våbensmuglingen. Jeg tror, at alle, som bare gider åbne de danske aviser, vil kunne konstatere, at antallet af automatvåben, håndvåben, knive og andre ting sjældent har været så stort på de offentlige gader – florerer i nattelivet. Det er jo ikke våben, der produceres i Danmark. Det er våben, der kommer ind over vores grænse, fordi den er aldeles ubevogtet.

Der er så nogle, der siger: Jo, men sådan nogle politifolk kan bruge tiden meget bedre end ved at sidde og kontrollere alle indkøbsposerne, når vi har været nede at handle toldfrit i Tyskland. Det er sikkert også rigtigt, men problemet er jo, at hele den enorme ekspertise, som toldmyndighederne havde oparbejdet ved den danske grænse – hele den umiddelbare fornemmelse af, hvem man skal stoppe, og hvem man ikke behøver at stoppe – er gået tabt. Hele den know-how, vi havde oparbejdet, og som rent faktisk var en garanti – i hvert fald en del af et filter – er forsvundet.

Ser vi så udeomkring i Euroland, som det så smukt hedder, på de øvrige EU-lande, kan vi altså konstatere, at nogle af landene er begyndt at få blikket op fra vandet – for at bruge den samme sammenligning som før med Narcissus. De er ikke længere helt så forblændede af det europæiske projekt, som de har været. Virkelighedens realiteter begynder lige så langsomt at banke på, og derfor har et land som Frankrig – i hvert fald ifølge Justitsministeriet og i hvert fald ifølge de empiriske betragtninger, jeg umiddelbart har kunnet gøre, når jeg selv har krydset grænsen; der er så andre, der kan forsøge at bestride det, det vil jeg se frem til – valgt en mere